

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ UNA BATALLADA CADA SEMANA

SE VEN A 2 QUARTOS PER TOT ARREU.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ACTUALITATS.

—No estás pas pèl retraiement minyó?
 —No, dona, ja sabs que soch partidari de la lucha.

COSAS DE AQUESTS DIAS.

—Candidatura democrática de D. Emilio...
—¡A las Magdalenas!...

—¡Vosté 's diu Fulano de tal?
—No senyor.
—Donchs á las Magdalenas!
—Home, m'agrada la conseqüencia!...

Dijous, divendres y dissapte las Magdalenas s'ompliren de demócratas que treballavan las candidaturas, de repartidors, de redactors de la *Gaceta de Barcelona*, etc., etc. Mentres tant aquests vots no hi son.
Vostés ríguinsen: mirin, ab una mica mes l' Abaria triunfa.

En l'entrada de un colegi deya un minyó dels nostres:—Tu Gil ¡no sens quina pudó?
Un botiguer del carrer de la Boqueria m'asseguran que á casa seva vá posarhi 'l següent rétol:—«GRAN OPORTUNITAT: SE VENEN POLISSONS.»
Jo no vaig véure'u, perque soch un dels qui vaig fer cap á las Magdalenas.

Lo quarto de las Magdalenas es humit y plé de grietas: á la nit particularment hi passa un fret que talla la cara.
L'única part decent de dias, son los claustrors de dalt: allá al menos hi toca'l sol.
Llavors varem comprendre lo verdader mérit d'aquella novela titolada «*Las delicias del Claustro*.»

Al diumenje á las vuit del vespre posaren en llibertat als presos de las Magdalenas.
A las vuit del vespre del diumenje ja' era fet l'escrutini.
Los presos van ser los últims en sortir de l'urna.

Los barcelonins som mes tossuts que'ls aragonesos.
Venen las elecciones. ¡A votar! Cá no: á las Magdalenas.

L'endemá: ¡Ah sí? Donchs jo que' no volia anarhi, are hi aniré.
Dissapte y diumenje:—Apa! que 'ns agafin!
Jo 'ls hi asseguro que si las elecciones se prolongan fins al dilluns, no hi havia ningú que 's quedés per votar.

Y per votar la candidatura democrática, per supuesto.
Hi ha armas de tal naturalesa que sempre deixan sortir lo tret per la culata.

Lo jusgat treballa per esclarir lo que ha passat en lo colegi del carrer de Ponent.
Los que van sentir l'escrutini del tercer dia, aseguran que 'l resultat que vá proclamarse era molt distint del que vá apareixe en l'acta 'l dia del escrutini general.

Nosaltres podriam ferlos dos quartos de lo que vá succehir; pero mes nos estimém esplicarho al jutje que á vostés.
Si tothom obra ab imparcialitat, no'ns la durán pas al molí: que no s'ho creguin.

També 's parla de la manera com vá procedirse al escrutini en la secció tercera del colegi segon (Barceloneta.)

En Bosch y Labrús per tot arréu treya tot lo mes una auca de vots, es á dir quatre dotzenas, y d'allí 'n varen sortir 270 y tants.
Confessém que mes hauria valgut que n' hagués tret 2,700.

«No veuhén l'acta d' Hostafranchs? Aixó al menos es treballar net: contat y debatut, lo mateix té un cero que dos: al capdevall un cero no vol dir res.

Al acta de Hostafranchs, depositada en lo Ajuntament, l' Abarias hi tenia la friolera de 1,800 vots.

Al acta que vá presentar lo Secretari escrutador comissionat, no n' hi constavan mes que 18.
De 18 á 1,800 á penas hi ha un diputat de diferencia.

Per tot lo dit y altres cosas que 'ns callém, las presents elecciones s'han fet ab una llibertat qu' espanta.
O sino que vinga la policia y que ho confessi.

Mirin: ella va agafar als electors que vá voler, vá durlos á las Magdalenas, vá amenassar y pendre als repartidors de candidaturas, vá presenciar d'aprop certs escrutinis y vá fer, en fi, altras cosas mes grassas encare, que jo podria dirlos, sino que 'l jutge te de ser primer que vostés.

Ja hu vehuen: si de tot aixó no'n diuhén tenir llibertat, confesso que la llibertat no sé ab que consisteix, ni ab que 's menja.
Las elecciones de Barcelona serán sempre un modelo, y 'ls asseguro que si jo 'm digués Romero y Robledo per anyadidura, cridaria á n'en Sagasta y á n'en Posada Herrera, y 'ls diria:—Vaya, quitxalleta, al lit desseguida, que vosaltres no hi entenéu res.

P. K.

EXPOSICIÓN DE PINTURAS.

A ca'l Senyor Monter carrer d' Escudillers s' ha obert una *Exposició de Pinturas*. Vaginhi; 'ls agradará: allá veurán la Pintura en exposició.

Allá veurán 82 cuadros per mitja pesseta ó tres rals si compran el catálech; aixó si, no deixin d' comprarlo perquè ó sino 'ls semblaria que senten una ópera en inglés, que sense 'l libret no s'entén una sola paraula.

Allá veurán un quadret que'l catálech diu qu' es el retrato del Rey. ¡Oh, prou prou ho es; quan el catálech ho diu!—Y las autoritats s'ho miran com si 'ls diguessin Llucia.

Veurán un altre quadret qu' á més de dos aucells molt bén deixadets hi ha un nom que no pot estar més bén fet; sembla d' imprenta. Llastima que hi ha una ' que 'ns sembla qu' es una mica, mica més botaruda que l'altra: potser podria salvarse l'obra ab un xich més de paciencia, que l' autor no desdenyaria empleharhi ja que 's diu... *Joseph*.

El mateix autor hi té un altre cuadro que titula «La pesca» que per are sembla que no ha pescat cap ricatxo que se'l carregui á coll.—Y aquell altre qu' ab són titol crida als que passen de llarch per devant d'ell? ¡Quin titol més enginyós! «*Cómprimels senyó*».—Ca, son massa cars!

Després n'hi ha un altre... ¡aquest si qu' es bonich! Es un país de bano que 's titula «Un paseo.» ¡Quina patacada per en Segur que se 'ls fá venir de l' estranger!

Y are que parlém d' industria fina, no podém menos de recomanar uns paissets, números 26, 27 y 28, mostrars de fondos de tauletas de Xina. Talment s' hi veuhén los bossinets de madeperla morada, blava y de color de rosa. Els hi dich qu' está d' alló més bén imitat.

Y aquell altre que 's titula «Ja surt el sol?» —Donchs miri si arriba á ser la lluna ja s' en podia tornar al lit.

La religió hi está també dignament representada. En el número 51 hi ha un capellá que no sabem que fá y en el número 29 hi trovarán un *hermitaño* ab h, qu' ab tót y l' *hatva*, l' autor no ha lograt que li brillés. No devém olvidarne,

del mateix autor, un altre titolat «El que es buen hijo es buen ciudadano» *Y buen pintor?* —¡Quina angunia fa aquell senyó que va ab el barret llevat ab tót y aquets ayres que corran! Després dirán si hi han malaltias.

Y aquell que 's titula «¡Adios artista!» —Es precis confessar que l' autor ha sigut massa modest.

Un altre Pintor ha presentat una *Puríssima* y una *impuríssima* que—potsé ho fa per necessitat la pobre—pero 'ns sembla que sabent qu' ha d' anar tanta gent á véurela, podia amagarse una mica las vergonyas.

Núm. 2.—«*Qué le dirá?*» —Bè prou 's coneix lo que li diu: que 's renti la cara perque la dú molt bruta.

Núm. 12.—«*Els soldats*» —Alerta á atacar á l' exerciti.

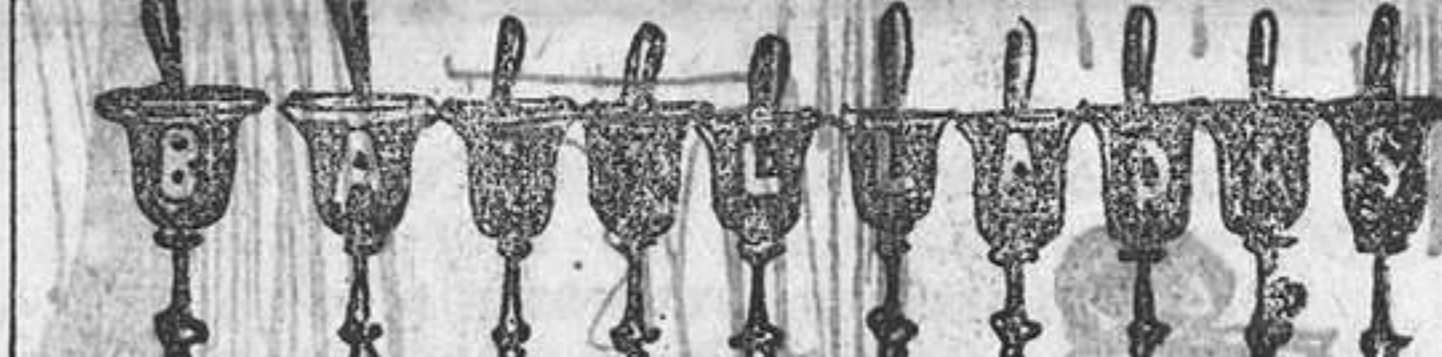
Núm. 13.—«*Pobre creu*» —La creu ray!.. Pobre carli! ha de dir si acás.

Núm. 32.—«*En el teatro*» —No sé com las empresas no s' hi miran á deixar entrar certa classe de *senyoras*.

Núm. 47.—«*Costumbres andaluzas*» —¿Del Clot?

Núm. 48.—«*Una pescatera*» —No s' hi arriima perque 'l coba de peix está á punt de caureli y 'ls el etjegaria á sóbre.

Núm. 52.—«*El literato*» —En conech molts, pero, francament, cap que se li sembli.

Are no'm queda mes que dirlos sinó que aquest article lo teniam fet desde l' altre semana y com are ya es tancada no fassin cas de lo que 'ls dich al principi á no ser que 'u guardin per l' any vinent.

Barcelona ha donat una proba de sensatés y de conseqüencia política que no la donan mes que 'ls pobles nascuts per la democracia y educats pera practicarla.
La constancia ab que ha anat á las urnas, la prudencia ab que ha resistit las coaccions y amenassas de que 'ls electors han sigut objecte: aquell valer civiuh que ha desplegat, lo respecte que ha guardat á la ley y 'l modo com dintre d' ella s' na mantingut, la fan digne del aplauso de tota la nació.

Lo govern ha triunfat per casi tot Espanya. La cosa ja era vista.

Per aixó y per evitar que 'ls electors corressin cap perill, temps endarrera aconsellavam que 'l govern nombres als diputats de real ordre ó donés aquest carrech per oposició.
No vehuen? Al cap de vall hauria sigut lo mateix.

Lo Sr. Bosch y Labrús que 's presentaba com independent, are resulta qu' es moderat históric dels mes tiessos.

De modo, que alló de la protecció y de l' industria tot era una máscara.

—¡Que vás al ball aquest vespre? pregunta va un á una.
—Vaya!
—Y de que 't disfressas?
—De Foment de la Producció nacional.

Al Principal s'anuncia l'estreno de la *Magia nueva*. No tindrà èxit: jo 'ls hi asseguro. ¿Saben perquè? Perquè 'l diumenje é la tarde vá posarse en escena en lo carrer de Ponent, y allí vá ser xiulada.

Encare 'm recorda de quan á n'en Castelar, l'hi deyan lo canari y la Patti. Per la por que avuy los fá, no sembla sino que aquest canari s'ha tornat agulla y aquesta Patti una amazona. En fin: ja'l sentirem.

- Cosas que necessita un espanyol que de bona fé s'fica en política: 1.ª Dur sempre en la butxaca deu ó dotze duros pèls primers gastos a que tè de atendre al véure's prés. 2.ª Durhi també trenta ó quaranta duros en moneda francesa per si tè de passar los Pirineús á escape. 3.ª Tenir á la cartera una cédula falsa. 4.ª Portarhi també 'l butlletí de haver complert ab la parroquia, per acreditar ahont li convinga ser home de bonas costums. 5.ª Anar ab corassa per lo que puga succehir. Y 6.ª Tenir sempre previngut un joch de patillas y barbas pestissas. Tenint tot aixó á punt, l'ofici no es tant perillós.

Llegim en lo *Solfeo* de Madrid: «Lopez d' Ayala en las Cortes de 1869 vá dir lo següent: «Qualsevulga que sigan los atzars del porvenir jo no cometré l' indignitat de buscar un refugi entre las desferas de lo caigut. Seré lo que hi sigut sempre.» «Lo Sr. Ayala ha complert la promesa: avuy es lo que era llavors: ministré de Ultramar. «Ja no es possible que siga més fiel y conseqüent á sas paraulas.»

L'autor del *Tanto por ciento* segons noticias, aixís qu'estiga desocupat, escriurá una nova comedia. Se titulará *Tanto por voto*.

A pesar de tot lo que hi ha hagut, per are son nostres los districtes quint y primer. Ja'u veuhen: cap y qua. Cap y qua, val doble.

L' Ajuntament l' últim dia d' eleccions vá enviar municipals als colegis electorals. Millor hauria sigut que hi hagués eniat las trampas de la professó de Corpus.

Un Sr. Roig ha publicat un folleto sobre la esclavitut, en lo qual diu: «En resúmen, la esclavitut en Cuba es el más dulce de los cautiverios.» Si en lloch de roig fos negre no parlaria aixís, ó sino, un consell. Que s' enmascari y 's vengui, ja veurá si es dols.

Aixó del más dulce de los cautiverios are hu comprench. Com que 'ls negres treballan al sucre, naturalment, si 's llepan los dits, es dols.

Un dels presos de las Magdalenas está escribint un drama. Se titula: *Los mártires de Villalba*. Será un drama en tres jornadas y un prólech.

AGONIA DE UN CANDIDAT.

Ploréu, ploréu sobre las urnas vuídas l'agonia de un pobre qu'esperava ó neixe plé de vida y plé de gloria ó morir y reviuher com un Llatze. ¿Qué has fet patria, que has fet? ¿Que no'm roncava d'alegría...? No'u sentias? patria infelís ¡oh patria desdixada! «Ta victoria es segura» 'ls meus me deyan: «t'apoya lo góvern, la part honrada, exercit, policia, gent d'empleo «y tot lo bó y millor de cada casa.» Y adormintme á la véu de la sirena portava jo las mans á la butxaca, y pródich, generós, plé de defici igual que grans de mill, sembrava plata. La bossa dels companys també s'obria al accent plé de mel de mas paraulas: jo 'ls dava pasares—«Serán empleos, los deya, aprofitéu aquesta ganga.» Y á copia de bifechs y de Burdeos y de techs y de xeflas y Champanya, m'hi gastat mes dinés dels que tenia: m'hi empenyat los llansols y la flassada: la capa y'l relloje volaverunt, las botas faqui tortas y estripadas de tant corre y recorre los colegis, y 'l barret aixafat á manotadas. ¡Estich desesperat! ¡Y tot per perdre! Y tot per fer, Deu meu, paper de estrassa! ¡Oh ridícul tremendof...! ¡oh gran desdixal...! ¡Are mateix ni menos puch dir fabal De nit jo m'adormia y en la fosca somnis brillants y d'or m'acariciavan; ja veyo lo Congrés... lo ministeri... lo rebost del turró... la gran vidassa... Banquetes oficiales y cortesias, y donas ricament ataviadas; sentia de la seda lo frech líbrich y besaba manetas enguantadas. Engalonats lacayos... carrétel-las, caballs de inglesa y andalusa casta... lo Prado y 'l Real obrint sas portas y 'l passeig de la Fuente castellana... Lo meu vot val mil duros, cent mil duros—un milló, dos millons... ¡oh quina ganga!... y brincava gojós, y del lit queya y 'm posava ¡ay! un nas com un tomátech. Tronat avuy y carregat d'inglesos, sense roba, escuradas las butxacas, vaig pèl mon demanant una pesseta y exclamant ab véu trista y desolada: Ploréu, ploréu, sobre las urnas vuídas l'agonia de un pobre qu'esperava, ó neixe plé de vida y plé de gloria ó morir y reviuher com un Llatze.

L. R.

Un dato histórich: En lo colegi del carrer de Ponent s'anava fent l'escrutini. Los agents de policia en tant, pesavan figas. —Miratels, va dir un demócrata, de tant sentir lo nom de'n Santiago Soler y Pla, 'ls ha agafat nyonya.

Lo senyer Bosch y Labrés diuhen que se'n vá á Madrid ab un bagul plé de midas per apli-carlas al góvern. Nada, mon, tu ets qui progresas, que vá á fer constitucions un home que ans feya pessas, hermillas y pantalons.

En una botiga que venen pistolas y escopetas. —D. Lluís ¡vosté vota á n' en Durán y Bas! —Si senyor. —Donchs comensi per treure las escopetas y pistolas del aparador y poshi ciris y candelas.

A pesar de lo de las Magdalenas, sabem que 'ls que yan anarhi, ab tot y que la Magdalena vá arrepentirse, ells persisteixen ab lo seu error.

No vehuen quina gent! Lo Brusi diu que aquest es l'últim ensaig que 's fa del sufragi universal. ¡Moscal! Ensaig!... Si arriba á ser funció de débó, no'n sortim vius.

Y ahont son aquells 40 mil obrers que seguian al Sr. Juliá? Perque ja 'u dehuen saber: total, varen votar lo uns 700 y pico. Desenganyinse: l' home que ha nascut per adroguer, no pot fer mes que botados.

En lo quart districte, en Guerra vá perdre l'elecció. Senyor Guerra, consolarse: las eleccions son una lutxa pacífica.

L'endemá de las eleccions plovia y feya vent. —Noy, quin vent! deya un marino: de segur que avuy també hi chaurá naufragi. —No: el naufragi ja vá serhi ahir. —Cóm qui vá naufragar? —En Baró y en Durán y Bas.

Per poch l'Abaria derrota á n' en Castelar. Diuhen alguns que l'eminent orador es una gloria nacional! Però, siguém franchs: lo país que tè Abarias, no necessita per res aquestas glorias.

Un candidat á un elector: —¿Vol un puro? —No senyor: si decás dónguim un estanch.

Durán y Bas:.... ¡Hi vás?... ¿No veuhen com vaig dirlos que no hi aniria?

Un candidat ministerial derrotat, al saber la noticia, vá comensar á saltar y estirarse 'ls cabells. —¿Qué fas? l'hi deya la seva dona. —Déixam, déixam qu'estich botant.

—Senyo Baró: ¿Vol res per Madrid? —Con que se'n vá á la terra del oso? —¿Quina llástima que vosté no hi siga!

Un dels candidats derrotats en Barcelona, pensa cambiarse 'l nom. D' aquí en avant se dirá AVERIA.

Ha mort mossen Será. Lo Brusi vá dedicarli una biografia y nosaltres no volém ser menos que 'l Brusi. Mossen Será 's dedicava á resar responsos als morts. Uns guassons un dia varen cridarlo: l'envian á buscar, l'acompanyan á un quarto; en un llit de pots, sense matalassos ni res, hi havia un bulto tapat ab llansols. Mossen Será 'l descotxa, pensantse qu'era un cadáver, y 's troba qu'era un tocino pelat y tot. Mossen Será, sense inmutarse ni res, se gira y diu ab molta calma: —¿Que no me'n darán una butifarreta?

Mossen Será anava ab la sotana verdosa que tothom li conceixia, brut y deixat com de costum.

Un dia 'l bisbe l' envia á buscar.
 —Algú que 'm vol mall deya mossen Será á la seva majordona.
 Ab lo cap baix se'n aná cap á ca'l Bisbe. Aquest l'hi dirigi una reprimenda, y l'hi doná un trage nou:
 —El desdoro del clero, el desdoro de la iglesia, el desdoro de la clase, el desdoro público... deya 'l bisbe perorant, y desdoro va y desdoro ve, va deixar á Mossen Será ab lo cap baix y la palpitacio al cor.
 Al sortir de palacio ab lo trage nou sota l' aixella —Qué ha sigut aixó? va preguntarli la majordona.
 —Res: lo que't tenia dit: algú que'm vol mal, y l'hi haurán fet creure que jo jugava á cartas.
 —Ay, ay ¡perqué?
 —Perqué m'ha arribat á amohinar parlant-me del *dos d'oro* continuament.

Se'ns ha dit qu'en Duran y Bas va negarse á aceptar l'acta que algú l'hi oferia després del escrutini.
 Igual conducta diuben que vá seguir en Baró.
 No perque sigan enemichs nostres hém de negarlos aquest rasgo de dignitat.

¿Y en Fabra?
 ¡Oh, en Fabra, en Fabra!
Non raggionar di lor... ma guarda é passa.
 Sí, sí... *passa 'l bon per bestia grossa.*

A Calatayud al candidat de oposició varen clavarli un tiro.
 —¿Vols sufragi? devian dir los assessins, donchs cap á ca'l Rector, á veure que demá á primera hora diga una missa en *sufragi* de la seva ánima.

CANTARELLAS.

Ab la mantellina 't tapas de un modo que'm t'confús; mes ayl per mitj de las mallas veig que filas qu'es un gust.

D. V. Y C.

Si vols que 't parli ab franquesa ó millor que siga *franch*, vés deixam trenta dos quartos y 'ls aniré á cambiar.

E. X.

Un dia ¡oh sort! vá acudirte lo donarme un nap y mitj, desde llavors que t'estimo perque tens uns acudits...

E. X.

L'amor diuhen qu'es menjar molt delicat y molt tendre, ab aixó, cuidado noya que no 't fassi mal de ventre.

P. T.

CUENTOS

En lo torn d'un convent de monjas:
 —Deu hi siga.
 —Deu hi siga. ¿Sor Verge está visible?
 —¿Com diu?
 —Sor Verge.
 —Verge... Verge... no n'hi há cap aqui.
 —Bah! perdoni, m' hauré errat de convent.

A casa un fotógrafo:
 —Fassim lo retrato que vull enviarlo al meu padri qu'es fora.
 —Perfectament.
 —Pero advertiteixi que hi há ja cinch anys

que no m'ha vist, y com que ab aquest temps hi cambiat molt, fassime'l tal com era cinch anys endarrera, sino no 'm coneixeria.

Una companyia de soldats feya una marxa y alguns remolejavan.
 Lo sargento que manava la companyia esclamá:
 —Ganduls, mes que ganduls: per fer tots plegats sis horas de camí 'us queixeu? Jo m'hauria de queixar que no hi há cap mes sargento que m'ajudi.

En la pescateria:
 —¿A quán aquest xanguet? pregunta una criada.
 —A sis quartos, hermosa, diu lo pescater; ¿quántas tersas ne vol?
 La criada regirant tota la panera, y agafant lo xanguet mes petit que troba esclama:
 —A veure: afinim aquest, si es servit.

EPIGRAMAS

—¿Véus aquella mossa Andala?
 —Ja la conech: posa *metxas*.
 —Donchs á mi'm posá malat.
 A. A.
 —¿Qué no'u sabs qu'ha mort lo pare?
 —T'acompanyo en lo dolor.
 —No: no cal que m'acompanyis mes m'agrada anar tot sol.
 P. R.

Per una casualitat al girá una cantonada un jove molt educat vá arprelegá una trompada.
 —Dispensi, una veu digué, que sense intencio ha sigut.
 Y ell respon: —No hi ha de qué— y duya un ull de vellut.
 A. A.

—¿Qué tens? ¿Perqué t'amohinas?
 ¿Qué pensas? ¿Que si 'l cel cau?
 —Que m'han robat las botinas en lo carrer de Sant Pau.
 —Y essent pinto encare 't dura lo plor pèl que't van robar?
 —D'aixó plora la criatura que me las tinch de pintar.
 F.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat xaradas y endavinallas dignas d'insertarse los ciudatans Isaac, Ralip y Debbió.

Las demés que s'han remés y 'ls nems dels autors de las quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluijas, facilis d'endaviar, mal combinadas, mal versificadas ó per altres defectes per 'l estil.

Ciudatans Mico viudo y C.^a La tortura está conforme.—Jenani. Aprofitades lo gerogífich; pero res més.—Cacasseno. Idem tortura y pregunta. Teresa y Andrea. Publicarém la cantarella.—Marruixa. La seva poesia es molt digna d'insertarse.—Dos tés y un calé. Enfadats ab vostés? ¿Y perqué? L'epigrama no fía.—Septirong. Lo quento arregiadet pot molt ben anar.—Prou y Massa. Idem pregunta, un epigrama y dos cantarellas.—J. R. y S. Enterats del anunci: á fé es xocant.—B. Palmerola. Lo gerogífich es aprofitable.—Ralip. Res més que aquella xarada.—Ciudatans C. M. y M., A. Mascabó, D. dels Lladres, M. de Vilasar, S. de Reus, Pim Pam, Dos matemátichs, Ralip Cap-vert, Brut de Figueras, J. K. L., Esquiroi, E. Sata, P. J. Dos Bassons, Gustavo'l calavera y Un aprenent de... Lo que aquesta semana 'ns avian no fía pas: veerem si un altre dia serán mes afortunats.—A. F. O. No podém aprofitar mes que un epigrama. Y donchs que s'ha fet aque'la risp?—Laus tibi Crospis. A mes de lo insertat, alguns epigramas: La poesia desahuyada.—Tirruaix. ¿Y la xispa de voste? Adverteixi que nna letrá sense cambiar consonants, t'poca gracia.—A. S. Ll. La poesia are está bé. algunas cantarellas igualment.—Recté y Vicari. Ja veurá 'l problema.—Fayas. Ben versificadet; pero res més: pebre, home, pebre.—E. Xarau. Hi anirá un epigrama.—Fill de F. Arderius. No podém lliarnos en personalitats.—Fill de'n Montes. Lo libre que 'ns demana no'l tenim, ni creyém que 'l trobi: lo que 'ns envia no va.—Marqués de C. Bruno. Fassi 'l favor de no copiar.—Dobbló. Gerogífich y xarada hi anirán.—Isaac. Treballi y no s'encapatri: los epigramas son massa greixosos: los apellidos bé, igual que una cantarella.

SOLUCIONES

A la Batallada 303.

- 1.ª TORTURA CEREBRAL.—La cara.
  - 2.ª ANAGRAMA.—Et —Té.—Te.—Té.
  - 3.ª CALCUL ARITMETICH.—Una errada d'imprenta 'l desta-
rota; un altre dia 'l publicarem corretjit.
  - 4.ª FUGA DE VOCALS.
Un fusté famós de fora
fent forats en una fusta
foradá mitja hora justa
fent un sol forat y fora.
  - 5.ª XARADA 1.ª—Ma-si-a.
  - 6.ª XARADA 2.ª—Ay-ga.
  - 7.ª ENDAVINALLA.—Cel-obert.
  - 8.ª GEROGIFICH.—Si els calamars, de segü cara-girat.
- Han endavinat totes las solucions los ciudatans Isaac y Xirina: tota menos la 8, Cacasseno: menos las 6 y 8, Jenani, Mico viudo y Escura cassola: las 2, 4, 5 y 7, Gustavo'l calavera y Un aprenent de... : las 2, 5, 6 y 7, D. dels Lladres: las 2, 4, 5 y 6, M. de Vilasar: las 1, 2, 5 y 7, Santiagueto de Reus: las 2, 4, 5 y 7, Pim, pam: las 2, 5 y 7, Fill de'n Montes: las 1, 2 y 7, Un dò bemel: las 4, 5 y 7, Bruno: las 2 y 4, Sombrero foradat: las 5 y 7, Dos matemátichs: y finalment la 4 no més, Pats de Cabra.

PROBLEMA ARITMETICH.

Dos estudiants tronats ván á una fonda y preguntant al mosso, sobre quan necessitaria cada hù d'ells per atiparse, aquest respon: Sense contarhi postres, si menjan tres plats de sopa, dos de patatas y un de secas eostará 18 quartos: si menjan 1 plat de sopa tres de patatas y dos de secas, 19 quartos: y per fi si menjan 1 plat de sopa, 1 de patatas y tres de secas, 20 quartos. Tot aixó ab la deguda inteligencia que tindrán que portarse 'l pa: á veure si saben á quant surt cada plat?

RECTOR Y VICARI.

TORTURA CEREBRAL.

¿Quina es la lletra que no 's troba en cap abecedari?

MICO VIUDO Y C.^a

PREGUNTA ÚNICA.

¿Quina es la paraula del nostre idioma qua silaba segona representa un valor 999 vegadas mes gros que la silaba primera?

PROU Y MASSA.

XARADA

I.
 La quinta al revés quart-cinch es dos-tres; pro molt dos-prima, y al dirli:—Nena, ¿m'e-tima? exclama:—¿No veú que tinch la tres-quinta ja passada y de mi no 'n treurá res, perque porto prima-tres y soch molt mal arreglada?
 Pro jo, lector, com no miro sino l' arjant y ella 'n t'è, passá un cinch-quart no'm fá ré perque vegi que sospiro per ella... Y finalment, prou.
 Busca 'l tot á la CAMPANA que al parlar mes de Joana ja no fora massa nou.

RALIP.

II.

Sense hù vá pescarme una dos-terça una tot regalantme de licor plena. La hù invertida en cambi vaig donarli.
 lector, rúmia!

PERICO MATALASSÉ.

ENDAVINALLA.

En lo mon tot lo qu'es jo torna al revés del que só.

CELDONI FLORAMICAS.

(Las solucions en lo próxim número.)

IMP. DE LA V. A. H. DE GASPAR, Á CARGO DE EPIFANIO PERARNAU, A TALFO, 14.
 Lopez, editor.—Rambla del Mij, 20.